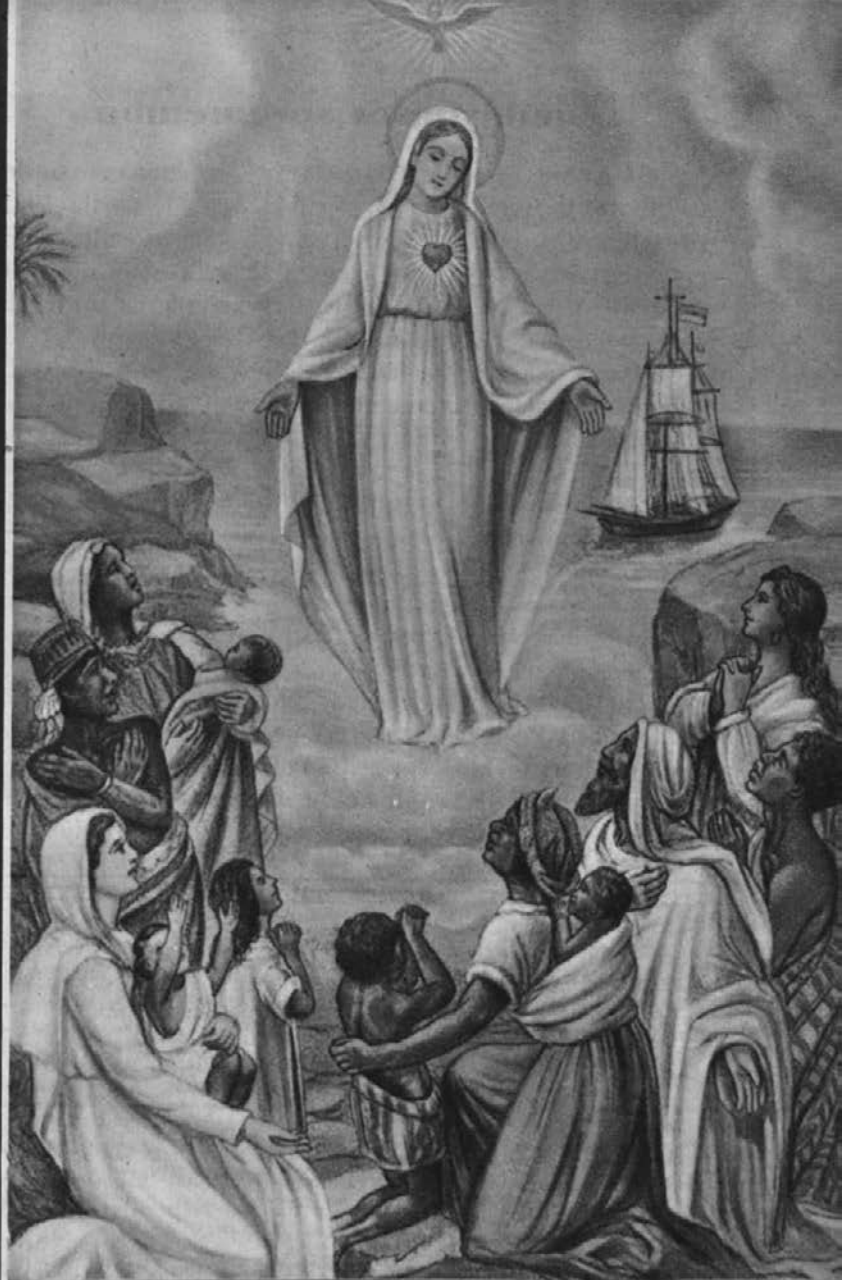




Marija, Rešiteljica Afrike.

Zgodovinska sprememba

Od zadnje številke »Odmeva« pa do danes so se dogodile velike reči. Na veliki petek, dne 11. aprila 1941, so italijanske čete zasedle del slovenskega ozemlja. Vodstvo Kr. Komisarijata je prevzel Eksc. gospod EMILIO GRAZIOLI, ki si je s svojim ljubeznivim nastopom in obzirnostjo pridobil spoštovanje vseh.

Dne 3. maja pa je bilo po sklepu Nj. Vel. Kralja in Cesarja Viktorja Emanuela III. in po volji Duceja slovensko ozemlje, ki so ga zasedle italijanske čete, priključeno Kraljevini in Cesarstvu Italije kot samostojna Ljubljanska provincija (pokrajina). Po kraljevem odloku je bila priznana temu ozemlju avtonomna ustava pod vrhovno oblastjo Rima.

Z odlokom o avtonomiji Ljubljanske provincije nam je kraljevska vlada zagotovila narodni obstoj in nam pustila popolno versko svobodo.

Predstavniki slovenskega ljudstva in prevzv. škof dr. Gregorij Rožman so ob tem pomembnem dogodku izrazili vdanost in hvaležnost Nj. Vel. Kralju in Cesarju ter Duceju Mussoliniju za plemenite ukrepe ter za pravično ureditev naših razmer v novih mejah Velike Italije.

Priporočila: Terezija L., Ljubno, priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku in služabnici božji Mariji Tereziji svojega hudo bolnega brata, da bi ozdravel brez operacije. Če bo prošnja uslišana obljubi botrinski dar.

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)



Zamorske sestre na dan preobleke. V sredi zamorski škof
msgr. Marjan Chidanè Cazzà.

Marijine cvetke

Piše s. Lidia, misijonarka v Afriki.

Dne sedmega oktobra je bilo preoblečenih šest zamorskih novink. To so prve cvetke našega misijonskega kraja. Brezmadežna jih je gotovo z veseljem sprejela v svoje varstvo. Cerkveni obredi so bili jako ginljivi in oko vseh navzočih se je zasolžilo. Obrede je vodil sam prevz. škof Marjan Chidanè, afriški domačin.

Naše nove črne redovnice se vadijo zelo vzorno. Njih zgled vabi tudi druge. Že je zaprosilo za sprejem več drugih zamorskih mladenk, ki bi tudi rade hodile po poti popolnosti. Mnogo nam pomagajo pri našem misijonskem delu, pa tudi za vsako hišno in poljsko delo z veseljem primejo. Tako so nam povsod koristne.

V zadnjem času smo imeli tudi lepo število novo-krščencev in prvoobhajancev. Mlada Cerkev v Afriki obeta lepe sadove. — Marija, rešiteljica Afrike, prosi za nas in uboge afriške narode!

Stojimo pred velikimi zaprekami

Slavni ustanovitelj misijonske kongregacije Sv. Duha, p. Liberman, je nekoč dejal: »Kdor edino na Boga zaupa, temu se ni ničesar bati. Gre naj kar lepo naprej, dokler ne naleti na veliko zapreko. Tam naj počaka, da se mu pokaže špranja za prehod. Potem pa pogumno skozi, ko da se ni nič zgodilo.« Tako danes dela eden njegovih duhovnih sinov, p. Finnegan, v misijonu Bura, vikariat Zanzibar. Prav sedaj je trčil na veliko zapreko in ogleduje, kje bi se dobila špranja. Takole piše:

V hudih stiskah smo, a rinemo naprej kakor najbolje moremo. Včasih se nam zdi, da smo se ustavili pred visokim zidom, kjer brez tuje pomoči ni prehoda. Tedaj pošljemo v svet svoje SOS-klice — in reči moram, da nas naši prijatelji in dobrotniki ne puste na cedilu.

Tudi danes smo prišli v take vrste zadrego. Že več let imamo v mislih, da bi ustanovili neke vrste samostan za sestre domačinke, ker že 10 let čakajo nekatere na to ustanovo. Lani smo svojo misel uresničili. Pokojni papež Pij XI. je odobril pravila sester sv. Jožefa v Zanzibarju. Čeprav smo bili v denarnih stiskah, smo vendarle odprli postulat, da kandidatkinjam ni bilo treba še dalje čakati. Na praznik sv. Lucije 1938 je bilo prvih pet slovesno sprejetih.

To je sicer še boren začetek, toda mi upamo na prihodnost. Muči nas skrb, kako dobiti potrebnih sredstev za nakup zemljišča in zidanje hiše za noviciat. Za zdaj sestre stanujejo v malem poslopju z eno sobico. Hišica je sicer zidana iz opeke, a tako tesna, da o kaki klavzuri ni govora. Toda, ker boljšega ni bilo dobiti, smo se morali zadovoljiti s tem. Drugo prepuščamo božji Previdnosti. Sv. Jožef, ki mu je nova kongregacija zamorskih sester posvečena, bo pomagal.

Sicer vemo za precej dobro stavbišče, toda je pri tem velika ovira, ker je lastnik tega prostora nekje v Evropi in zato ne moremo dobiti stika z njim. Pa če bi nam bil prostor tudi na razpolago, kje dobiti denar za nakup in za zidanje?

To je torej naša zadrega, iz katere naj nam pomagata sv. Jožef in Družba sv. Petra Klaverja. Vaša molitev in podpora nam bosta pomagali, da odstranimo ovire. Da postavimo majhen samostan, nam bo treba vsaj 600 funtov. Ako nam boste pomagali do uresničenja, se lahko zanesete, da bodo nove sestre goreče molile za Vas.

Cenjeni naročniki »Odmeva« naj blagovolijo oprostiti, ker se je današnja številka maj—junij precej zakasnila. Naslednje številke izidejo zopet redno vsaki mesec.

Uredništvo in uprava.

Marijini otroci v Peramiho

Piše s. Agata, benediktinka v Afriki.

Že od nekdaj je bila navada, da so se zamorske deklice, ki so ravnokar zapustile šolo, ob nedeljah po blagoslovu zbrale okrog misijonske sestre, ki so jo imenovala »naša mama«, ter so z njo po domače kramljale in pele. Mama je deklice ob tej priliki seznanjala z Marijino kongregacijo. Obrazi so se deklicam razžarili že ob samem pri-povedovanju in srca so jim hitreje bila. Naposled so v avgustu 1936 same zaprosile za sprejem. Priglasilo se jih je 150. Od teh je bilo 40 odbranih.

Kmalu so se pokazale težave, ki so pretile uničiti mlado setev. Še poganski starši in sorodniki deklic so mislili, da se nobena teh, ki v kongregacijo vstopi, ne bo smela poročiti, ali pa da bodo deklice kar vse hotele v samostan. To pa po njih mnenju ni smelo biti. Zato je bilo treba vse natanko staršem razložiti in jih prepričati, da njih strah ni utemeljen.

O božiču 1937 je mlada kongregacija dobila svojo prednico in svojega duhovnega voditelja. Potem je bilo vsak mesec skupno sv. obhajilo in shod z verskim nago-vorom. Ob drugih nedeljah pa misijonska predstojnica po-daja kratek nauk in poučuje deklice o snagi, lepem obnašanju, o gospodinjstvu in drugem potrebnem. Ganljivo je videti, kako zamorske deklice zvesto poslušajo; zlasti nauk o lepem vedenju jih zanima.

Na praznik Marijinega vnebovzeta 1938 je bilo prvih 38 deklic slovesno sprejetih v kongregacijo. Ravno toliko pa se jih je priglasilo kot aspirantinke.

Tudi gruča manjših deklic se redno zbira okrog misi-jonarke. Za te je ustanovljena »družba angelov varuhov«. Njih pouk se vrši ločeno, samo ob največjih slovesnostih se pridružijo starejšim. Tako se polagoma iz otrok di-vjine razvijajo otroci Marijini. Med enim in drugim je seveda doba dela in truda. Toda uspehi so očitni,

zato gremo vedno iznova in z novim pogumom na delo. Nekaj večjih deklic se je že poročilo in so danes izvrstne matere in gospodinje. Nekatere pa nameravajo postati redovnice in se popolnoma Bogu posvetiti.

Kako veselo in navdušeno so naše Marijine hčerke šivale in vezle svojo društveno zastavo pod vodstvom svoje »mame«. Nitko k nitki in nastala je umetna vezenina. Na eni strani je napis: »S svojim ljubim Sinom nas blagoslavlja Mati Marija!« na drugi strani pa: »Mir«. Maja 1938 je bila zastava blagoslovljena. V spomin na ta dan smo priredile za vse družbenice preprosto kosilo.

Od tedaj so naša dekleta doživela še več veselih dni. God preč. gospoda patra predstojnika smo proslavili z živimi slikami: Marijino darovanje, Marijino oznanjenje in Marijino obiskovanje, Jezušček v jaslicah, Obisk pastirjev in sv. Treh kraljev. To je bilo našim zamorcem zelo všeč; žive slike so jim ostale za vedno v spominu. Po teh predstavah se je takoj 34 deklic priglasilo na novo v kongregacijo.

Namen kongregacije je ta, da deklice, ki so šole zapustile, še ostanejo skupaj in se navadijo pokorščine, natančnosti, reda in snage in pa dela vsake vrste. Potem jih naučimo, da vedno bolj opuščajo svoje poganske navade. Ker so njih starši pogani, morajo nekatere deklice doprinesi res ogromne žrtve. Voditeljica kongregacije bi mogla o tem marsikaj povedati. Toda deklice ljubijo kongregacijo, in čeprav marsikaj težavnega od njih zahtevamo, vedo, da to delamo iz ljubezni do njih, ker jih hočemo obvarovati pred mlakužo poganskih grehov. Tako se nauče sveto vero vedno bolj ljubiti in njene predpise izpolnjevati ne iz strahu ampak iz ljubezni.

Binkošti, misijonski praznik za bolnike

Tudi bolniki morejo mnogo storiti za misijone, čeprav ne morejo iti med pogane. Dosti je, da svoje trpljenje vdanó prenašajo z namenom, da bi s tem izprosili božji blagoslov za misijonarje in milosti spreobrnjenja za pogane. Jezus je svet odrešil s t r p l j e n j e m. Po njegovem zgledu je sv. Cerkev pomen trpljenja za zveličanje duš vedno visoko cenila in je vernike navajala, naj svoje trpljenje darujejo Bogu za širjenje božjega kraljestva na zemlji.



Cerkvica naše ljube Gospe Sionske

Binkošti so misijonski praznik, ker so prvo binkoštno nedeljo stopili v Cerkev prvi verniki. Sv. oče Pij XI. je binkošti določil za misijonski praznik za bolnike vsega sveta in je potrdil posebno molitev, ki naj jo bolniki molijo.

Misijonski praznik za bolnike lahko obhajaš takole:

1. Zjutraj moli molitev »Bolnikova molitev za misijone«, ki je spodaj natisnjena.

2. Če je mogoče, prejmi sveto obhajilo in ga daruj za misijone.

3. Čez dan večkrat ponovi dober namen, ki si ga obudil zjutraj. Če je mogoče, beri misijonsko knjigo ali list (n. pr. »Odmev iz Afrike« ali »Zamorčeka«. Prip. ur.). S tistim, ki te pridejo obiskat, govori o misijonih. Prav tako z drugimi bolniki, če vas je več skupaj.

Bolnikova molitev za misijone.

O moj Odrešenik Jezus Kristus! Po svojem apostolu si mi razodel, da je človeško trpljenje potrebno za dopolnjevanje tvojega skrivnostnega telesa, svete Cerkve.

Združen z vsemi svojimi bolnimi brati in sestrami po vsem svetu ti darujem po namenu svetega očeta vse trpljenje, ki ga moram danes prenašati, za srečen napredek misijonskega dela.

Razlij na vse poganske narode svojo milost, da se njihove duše odpro tvoji luči. Pošlji k njim več apostolov.

Daj svojim misijonarjem svojo pomoč za njih težko apostolsko delo in položi v srca vseh vernih željo, da bodo še z večjo požrtvovalnostjo kot doslej sodelovali pri delu za odrešenje sveta. Amen.

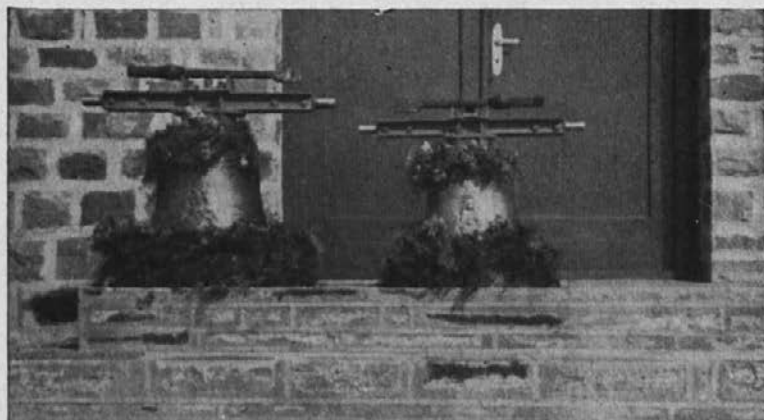
(»Misijonski molitvenik«.)

Priporočamo »Misijonski molitvenik«. Je ličen, priročen, lepo vezan, ima 272 strani. Stane 10 din. Dobi se pri vseh župnih uradih in tiskarnah.

Božje usmiljenje

Bog tudi hudo obrne v dobro. To je izkusil tudi p. Forell iz kongregacije Sv. Duha, misijonar v Vzhodni Afriki.

Z globoko hvaležnostjo se spominjam Vaše pomoči, ki sem je bil deležen pred petimi ali šestimi leti, ko sem deloval na misijonski postaji Kilomeli. Takrat je po vsej deželi vladala huda lakota, in le s pomočjo podpore Klaverjeve družbe mi je bilo mogoče nakupiti v sosednjih krajih živeža in ga porazdeliti med stradajoče. Za hvaležnost pa so moji ljudje potem rade volje pomagali pri delih v misijonu, tako da sem mogel postaviti več zunanjih postaj, šol in kapel po raznih krajih naše hribovite dežele. Tedanja stiska, čeprav je bila velika, je našemu ljudstvu vendarle prinesla božjega blagoslova. Ljudje so bili zelo hvaležni za pomoč, ki so jo prejeli in so bili kar ginjeni zaradi krščanske ljubezni, ki je nagnila misijonske prijatelje v Evropi, da so zbrali toliko denarja in pomagali čisto tujim ljudem v njih stiski. Pogani so se zglašali za sprejem v sv. vero. Hotel sem jih postaviti na preizkušnjo, če to delajo iz pravega namena; zato nismo nikogar sprejeli, dokler je lakota trajala. Potem pa smo sprejeli v svoje nove šole vsakega, ki je želel. In veliko število jih je ostalo zvestih, čeprav je bil določen dveletni rok za pouk in preizkušnjo. Moj mali misijon je imel pred lakoto 537 kristjanov. V malo letih se je število štirikrat pomnožilo. In še vedno so se zglašali za katehumenat. Tako je bil misijon Kilomeli z vsem preskrbljen in na potu do tega, da postane prav velika misijonska postaja. Bog bodi zahvaljen; vnetost še danes ni ponehala. Danes delujeta na tej postaji dva patra misijonarja in tri misijonarke. En misijonski brat pa zida veliko lepo cerkev, ki naj bo zadosti prostorna za naraslo farno občino.



Novi zvonovi za misijonsko cerkvico

Premalo misijonarjev

Piše p. Demont, duhovnik Srca Jezusovega, vik. Aliwal, Juž. Afrika.

»Tu je ogenj in les, kje pa je klavni dar?« S temi besedami sv. pisma naj začnem, ko svojim misijonskim prijateljem zopet omenjam našo misijonsko postajo. To je najrevnejša postaja vikarijata Aliwal, kar se zemeljskih dobrin tiče. Za šolo nam služi s pločevino pokrita koča, ki ima prostora za 36 šolarjev, ako sede. Za klopi ali mize ni prostora. Ob nedeljah pa se natrpa v ta prostor do 100 ljudi k sv. maši, ki se daruje na belo pogrneni mizici. Zrak je tedaj tak, da bi ga z nožem rezal. Komaj bi bilo, da bi si del plinsko masko na obraz, preden vstopiš. No, pa je vsaj streha, ki varuje misijonarja in ljudstvo pred vremenskimi neugodami. In s čimer se Bog zadovolji, s tem naj bo zadovoljen tudi njegov služabnik.

Nedavno sem bil v veliki zadregi. Kako naj si razdelim čas, da bom mogel za moje zamorce storiti čim več dobrega? Ko sem prevzel tukaj dušno pastirstvo, si nisem bil v svesti vseh težkoč, ki me čakajo. Naenkrat pa si stavim Izakovo vprašanje: »Tu je ogenj in les, kje pa je klavni dar?« Po moje bi se to reklo: »Tu je šola, cerkev, ljudje — kje pa je pastir za tako obsežno čredo?« — Ta bom moral biti jaz sam, ker 100 km naokrog ni nobenega duhovnika. Ljudje pa bi radi kaj slišali o Bogu, da bi mu služili, in za to je treba nekoga, ki naj jim, po njih lastni izjavi, pot pokaže. Ali naj prihajam med tednom?

To ne gre, ker ob delavnikih morajo ljudje delati. Torej le ob nedeljah! Toda, kaj bo s kristjani mojih drugih misijonskih postaj? Tudi ti si želiš službe božje ob nedeljah. Služba božja pa mora biti ne prezgodaj, ne prepozno, da bo ljudem res ustrezno, ker sicer bi ljudje ne prišli, ali ne mogli priti. Tukajšnji misijoni pa so vsi še mladi in daleč narazen. Moral bom torej dvakrat po 25 km hoditi vsako nedeljo, povrh pa še dvakrat po 28 km za mojo najmlajšo misijonsko postajo. Ako bi bila služba božja v zelo pozni uri, bi ljudje ne mogli o pravem času domov; ker nekateri pridejo 8—10 km daleč. Torej cela kopa nerešenih vprašanj, ki se kakor gora kopičijo pred menoj. Naj premišljuje kakor hočem — izhoda ne najdem. Dve leti sem čakal in ugibal, a naposled se nisem mogel ustavljati prošnjam, ki so se glasile: »Pater, kdaj boš začel vsako nedeljo hoditi k nam?« Zadnjič sem jim odgovoril: »Prihodnjo nedeljo!« Kako bom to izpeljal, pa še danes ne vem.

Začel sem — toda ali bom mogel tudi nadaljevati? Vsako nedeljo 3 sv. maše, 4 pridige, 4 blagoslove z rožnim vencem, 4 krat krščanski nauk. Pri tem pa 150—170 km vožnje po kamenitih in kotanjastih potih, ki jim ne morem reči, da so ceste.

Ne, Bog nikogar ne skuša preko njegovih moči! In res: po nekaj tednih so mi naznanili iz Evrope veselo vest, da prihajata dva nova misijonarja, izmed katerih bo eden moj vikar. To je božji odgovor na mojo vsakdanjo prošnjo: »Gospod, pošlji delavcev v svoj kameniti vinograd v Južni Afriki!«

Iz zavetišča za gobavce

Sestra Ermenilda, benediktinka, nam piše:

Nedavno je prišel ubog gobavec s svojo ženo v naš zavod. O, ko bi naši misijonski prijatelji mogli videti revščino obeh! Prišla sta iz samotne vasi v portugalski Vzh. Afriki, kjer je le malo misijonarjev, zdravnikov in sester, ki bi mogli te vrste bolnikom pomagati. Hodila sta dva meseca in pol in sta na pol živa prišla v zavetišče gobavcev v Mwena. Mož je bil poln ran, ki so krvavele, žena je imela šele pege. Kako naj bi jih mogla odsloviti?

Še več takih revežev prihaja od drugih oddaljenih krajev. Večinoma so neozdravljivi.

Vprašali boste: »Ali morejo te vrste bolniki, ki toliko trpe, tudi srečni biti?«

Da! Odkar so v našem zavetišču, se počutijo kar srečne. Večkrat jih vprašam, zakaj so prišli ravno k nam in tako daleč? In izvem, da so jim o Mwena pripovedovali gobavci, ki so se od nas vrnili na svoje domove, kako so bili pri nas postreženi.

Konec leta smo mogli 68 gobavcev za leto dni poslati domov in smo s tem dobili prostora za druge. Konec leta 1938 smo imeli, vključno otroke, 379 bolnikov. Od teh se približno 100 pripravlja na sv. krst.

Leto 1938 je bilo sploh leto milosti in blagoslova božjega za naš zavod. Ne morem vam vsega naštet, kaj se je veselega zgodilo. Le nekaj zgledov naj navedem.

Eden izmed mnogih, ki jih je milost božja obiskala, je bil Mitambo. Prišel je k nam meseca avgusta, kot v zadnjem štadiju bolezni, torej neozdravljiv. Poprej je bil spoštovan poglavar; zdaj pa so ga zapustili vsi prijatelji in mu žele smrti. Nekaj mož ga je prineslo na grič v bližini Mwena in so nam poslali vest, da naj sami pridemo ponj. Prenesli smo ga v zavod. Videli smo takoj, da mu ni pomagati. Za njegovo bolezen ni bilo zdravila. Mnogo je trpel. Postregli smo mu z vsem, kar smo premogli. Kako nam je bil hvaležen. Hoditi sploh ni mogel. Vsak dan smo ga prinesli pred njegovo kočo, da je tukaj pral svoje rane. Govorili smo mu o Bogu in o božji ljubezni do ljudi. Vedno je odgovarjal, da je mohamedanske vere. Bil pa nam je hvaležen za postrežbo in najbrž ni vedel, kako je z njim. Mislil je, da ga bodo injekcije ozdravile.

Zjutraj 15. novembra pride misijonski strežnik v njegovo kočo in vidi, da mož umira. Prva misel njegova je bila: »Mož še ni krščen!« Začel mu je govoriti o sv. krstu, toda bolnik ga ni hotel poslušati. Strežnik hitro pokliče zamorskega katehista Vincencija in mu sporoči, kako je z Mitambo. Vincenc se takoj odpravi k bolniku in mu pove, da bo živel le še kako uro. Ta je sam čutil, da gre z njim h koncu. A ker moliti sploh ni znal, je vsaj poslušal, kar mu je katehist naprej molil. Vincenc ga je pohvalil, da je molitve lepo poslušal, in rekel, da gre po sestro misijonarko, da ga bo krstila. »Ali si zadovoljen?« ga vpraša.

»Da,« reče tiho bolnik. »Pojdi po njo, da me krsti. In Vincenc hočem biti, kakor si ti.« Vincenca je namreč zelo rad imel.

Ko pridem v kočo k bolniku, ga vprašam, če želi biti krščen? Tiho mi pritrdi. Krstim ga na ime »Vincenc

Albert«, ker ta dan je bil god sv. Alberta. Govoriti že ni več mogel. Pozneje je izgubil zavest in je tisti dan proti večeru umrl. Zelo smo bile potolažene, da smo ga mogle tako lepo pripraviti na smrt.

Mesec dni pozneje je umrl v prav isti koči drug gobavec, ki je bil tudi mohamedanec. Večkrat je prišel k pouku krščanskega nauka. Nihče ni mislil, da mu je še tako malo časa živeti. Kar naenkrat pa se mu bolezen poslabša in nastopi smrtna nevarnost. Takrat je sam zaprosil za sv. krst. Takoj je prihitel duhovnik in molil z njim molitve, bolnik pa za njim. Krščen je bil na ime Franc, ki si ga je sam izvolil. Dva dni pozneje je umrl, ves vesel, da bo mogel iti k Bogu v nebesa. Zdaj že moli gori v nebesih skupno z drugimi izvoljenimi, ki so umrli v našem zavodu za gobavce kot otroci božji. Z nebes doli se hvaležno spominjajo vseh trpinov našega zavoda, pa tudi vseh dobrotnikov, ki pomagajo lajšati trpljenje teh najbolj ubogih.

Mati božja pokaže zmerom pravo pot

Piše p. Trilles, misijonar v Afriki.

»Desno? Levo?«

»Ne, iti moramo kar naravnost!«

Karavana, ki jo je vodil misijonar, je prišla na križišče in ni vedela, na katero pot bi krenila. Odpotovali smo že navsezgodaj. Cilj našega potovanja je bila velika vas Obal. Spomin in pokvarjena magnetna igla — oba sta nas pustila na cedilu. Nismo vedeli, ne kod ne kam.

»Žrebajmo!« sem predlagal in takoj pristavil: »Čakajte, nekaj boljšega mi je prišlo na misel!«

Segel sem v žep in potegnil iz njega zvestega spremeljevalca vseh mojih potovanj — svetinjico, ki je imela na eni strani podobo Matere božje, na drugi strani pa podobo sv. Jožefa.

»Pozor!« sem vzkliknil. »Marija nam pokaže pot na desno, sveti Jožef pa na levo; v dvomljivem primeru si bomo izbrali srednjo pot. Ali ste zadovoljni?«

»Smo! Smo!« so navdušeno odgovarjali.

Vrgel sem svetinjico v zrak. Nekajkrat se je obrnila, potem pa je padla na mah, ki je rasel na poti. Sklonil sem se nad njo.



Misijonarke obiskujejo bolnike po zamorskih kočah
in jim govorijo o Bogu

»Marija nas hoče spremljati!« sem svečano rekel.
»Pojdimo torej na desno in požurimo se!«

Hodili smo dve debeli uri in prišli do vznožja zelenega griča, kjer so nam prekrasne banane razodevale bližino človeških bivališč. Pospešili smo korake in kmalu prikorakali — v Obal? — Ne. Zgrešili smo pot in prišli v Mfungu namesto v Obal. Bilo je prepozno, da bi se vrnili. Ali nas je Marija zvodila na napačno pot?

Mfungu je pravo gnezdo bede: na eni strani potí dve revni koči, na drugi strani pa tri; stara ženica, mož, ki je bil odsoten, mnogo otrok, potem še pes in trije petelini — to je Mfungu. Sprejem, ki smo ga bili deležni, ni bil najboljši. Starka nas je gledala postrani, pes tudi, petelini in otroci pa so zbežali. Koče so sicer obstale, niso pa bile nič kaj prikupne za oči. Obetali smo si hudo noč.

Počasi smo si vendarle priborili zaupanje vseh. V kotu neke kočice so nam pripravili ležišče, psa smo poto-lažili s kostjo, otroci so postali naši prijatelji, ko smo jih obdarili s svetinjcami, lepa pipa s tobakom pa je celo naši sprva tako čemerni gostiteljici priklicala prijazen smehljaj na ustnice. Radevolje je ustregla naši prošnji in nam nanosila drv ter posodila napol razbit lonec.

Čez nekaj minut je ogenj na ognjišču že veselo prasketal in iz lonca so nas zapeljivo gledale banane. Po-

stregli smo z njimi tudi otrokom, ki so se stiskali okoli ognja; starka pa je zadovoljno žulila podarjeno pipo v ustih in živo sledila našemu razgovoru.

Znočilo se je. Preden smo legli, smo ob ognju molili rožni venec. »Ma sciume ve, Maria«. — »Zdrava, Marija, milosti polna!« smo ponavljali, medtem ko so nam jagode na molkih drsele skozi prste.

Stara Etu je sedela v nasprotnem kotu. Podpirala si je golo glavo z rokami in nas s svojimi velikimi očmi nepremično motrila. Bila je že zelo stara, uboga Etu. Dolga leta, polna trdega dela, trpljenja in gladu, so prepredla njen obraz z globokimi gubami in izgledala njeno telo, da je bilo podobno okostnjaku.

Nenadoma je vstala in se z omahujočimi koraki prizibala do mene. Položila je svoje izsušene roke na moje rame in vprašala:

»Ma sciume ve, Marija! si rekel prej, kajne?«

»Da, mamica,« sem pritrdil. »Ali si morda krist-janka?«

Ni me razumela.

»Pokaži mi to,« je rekla in se s prsti dotaknila svetinje na mojem rožnem vencu.

Pomolil sem ji svetinjico in ona jo je primerjala s predmetom, ki ga je s spoštljivim strahom snela z vratu. Potem je kriknila:

»Moj sin, moj ubogi sin!«

Presunljivo je zajokala. Njeno telo je sunkoma podrhtevalo, medtem ko je venomer klicala svojega sina. Solze so ji curkoma tekle po razoranih licih.

Njena žalost me je presunila do dna. Pustil sem jo, da se je izjokala, potem pa sem jo skušal tolažiti. Posrečilo se mi je nesrečnico v toliko pomiriti, da je čez nekaj časa med ihtenjem začela pripovedovati:

»Dvajset let je že od tega. Sedela sem v tej koči na istem prostoru kot zdaj in ob moji strani je sedel moj sin, moja radost, moj ponos. Mnogo let prej me je zapustil in odšel k belim ljudem, potem pa se je vrnil k svoji materi, da bi se za zmerom poslovil od nje. Umirajoč je ležal ob mojih nogah in vse moje solze in tožbe ga niso mogle obdržati pri življenju.

»Poslušaj, mati!« je izpregovoril z umirajočim glasom. »Odhajam proč, daleč proč od tebe, a zapomni si: Moja najiskrenejša želja je, da bi mi nekoč sledila. Potem se ne bova ločila nikoli več. Beli ljudje so mi pokazali pot, ki

drži v nebeško kraljestvo in to pot moraš najti tudi ti! Prosim te, snemi to svetinjico z mojega vratu, ogleduj si jo vsak dan in reci: Ma sciume ve, Marija! Mati, ali mi obljubiš, da boš to storila?

Obljubila sem mu in ga vprašala: „Pa kdo je to — Marija?”

Opazoval me je z ugašujočimi očmi. Nikoli ne bom tega pogleda pozabila. Še enkrat se je vzravnal, zamrmral: „Ma sciume’... in se zgrudil mrtev na tla. Vse je bilo končano. Sin, moj ubogi sin, kje naj te zdaj najdem? — Glej, to je tista svetinjica, ki mi jo je zapustil!«

Obmolknila je za trenutek. Ganotje jo je prevzelo. Potem je nadaljevala:

»Dvajset let je že od tega, kar nosim to svetinjico v spomin nanj, ki leži pokopan za kočo. Stokrat na dan grem tja in ponavljam: Ma sciume ve, Maria! Ko ste prej molili, se mi je zdelo, da ste tudi vi izpregovorili te besede. Povej, beli mož, kdo je Marija?«

Radevolje sem ji postregel s pojasnilom. Ura za uro je minila, a stara poganka je še zmerom čepela ob mojih nogah in verno sledila mojim besedam.

Ko je zjutraj božji Zveličar prestopil prag revne, zapuščene koče, je bila tudi stara Etu pri sv. maši. Pobožno je ponavljala: »Ma sciume ve, Maria!«

Ves naslednji dan sem jo poučeval in jo pripravljaj za sv. krst. Zvečer pa sem jo krstil in ji na čast ljubi nebeški Materi dal ime Marija.

Še pozno v noč sem slišal, kako je na grobu svojega sina izgovarjala besede, ki so rešile njeno dušo. Ob jutrnjem svitu pa so me moji katehumeni poklicali iz koče.

Stara Etu je ležala na sinovem grobu — bleda in mrzla. Na njenih ustnicah je počival smehlaj veselja in miru, v desnici pa je stiskala drobno Marijino svetinjico. Njena duša je splavala k ljubljenu sinu, da bi z njim na veke slavila svojo nebeško Gospo s pozdravom, ki ga je v življenju tako verno ponavljala, ne da bi poznala njegov pomen: Ma sciume ve, Maria! Zdrava Marija!

O Marija, sladkost in upanje naše! Resnično, resnično — pokazala si nam pravo pot!

Pri delu ali med potjo, kjerkoli si, ponovi pogosto vzklik:
»Prečvelo Srce Jezusovo, v tebe zaupam!« (300 dni odp.)



Zamorei so posedli v travo in pozorno poslušajo razlago katekizma

Katoličanka hočem postati

Piše br. Valentin Poznič F. S. C. misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Pred nekaj leti je bilo. Naš pridni zamorski katehist je izrabil vsako priliko, da pridobi pogane za Kristusa. Ustavi se pri neki poganski družini in govori o naši zveličavni sveti veri. Odkrito pove, da je bil tudi on poprej v zmoti, a po misijonarjih je spoznal, da je edinole katoliška vera prava, po kateri zadobi človek mir srca in ki ga more osrečiti za večno življenje.

Bila je navzoča tudi hčerka družine, kateri so šle te besede globoko k srcu. Njen sklep je storjen, postati hoče katoličanka. To pa ni šlo tako lahko, kajti domači so ji silno branili. Kaj napravi junaška mladenka?

Docela si postrizhe lepe lase, vrže proč obročke, kot jih nosijo poganske mladenke okrog vratu in rok. Naskrivaj zapusti dom in odhiti v katoliški misijon.

Domači jo povsod iščejo. Čez nekaj dni prideta mati in teta tudi v misijon, kjer jo končno najdeta. S silo jo hočeta odvesti nazaj domov. Mladenka pa se odločno ustavi in prosi mater tako dolgo, dokler ji ta ne dovoli ostati v misijonu.

Misijonarke so deklico rade sprejele. Ker jim ni hotela povedati svojega poganskega imena, so jo klicale za Ano, čeprav še ni bila krščena. Bila je pridna in pomagala

je sestram pri pranju in poleg je hodila v šolo kot drugi otroci, da se nauči pisati in brati. Ko je to znala, se z vso vnemo začne učiti katekizma, ker njena iskrena želja je bila, da čimprej prejme milost svetega krsta. Hitro se je naučila vseh potrebnih molitev in je znala svoj katekizem na pamet. Misijonar ji naznani veselo novico, da bo o Veliki noči krščena na ime Benedikta. Kdo je bil bolj vesel kot ona? Po tolikih naporih in žrtvah je vendarle dosegla zaželeno milost.

Benedikta je bila sedaj vsa srečna. Ostala je še nadalje v misijonu pri sestrah in prevzela kuho polente, ki je pri nas glavna hrana ne le zamorčkov, ampak tudi sester in misijonarjev. Zgodaj zjutraj vstane, pripravi in uredi vse potrebno v kuhinji in gre nato k sveti maši. Vsem je zgled vzorne katoličanke.

Večkrat se vprašam, kdo je le pridobil tej duši milost svete vere? Kdo je mladenki izprosil milost, da je junaško prestala vse zapreke, ki so se ji stavile na pot?

To milost ji je gotovo izprosila kakšna pobožna duša v domovini z gorečo misijonsko molitvijo. Morda kak otrok, ki vsaki dan v otroški nedolžnosti moli za spreobrnjenje zamorčkov — morda je pritegnilo to milost z nebes vdano prenašano trpljenje ubogega bolnika, ki je že mesece prikovan na posteljo... Kdo ve? To zna edinole Bog, ki je neskončno dober in želi, da se vsi ljudje zveličajo in pridejo v nebesa.

O, da bi se našlo prav mnogo takih duš tam v mili domovini, ki s svojimi molitvami in žrtvami pomagajo reševati misijonarjem duše in tako množijo število častilcev presvetega Srca Jezusovega in Marijinega.

Nekoč se je prikazala ljuba Mati božja blaženemu Alanusu, iz reda benediktincev, in mu je rekla: Ena sama »Zdrava Marija« pobožno zmoljena, je dragocenejša kot vse bogastvo na svetu in koristi človeku več kot vsi zemeljski darovi.

Zato, dragi kristjan, moli pogosto, zlasti meseca maja, ta, Mariji tako drag pozdrav. Večkrat med dnevom ponovi, če ne z ustmi pa vsaj v srcu, besede: Zdrava Marija! Zdrava Marija! To lahko storiš tudi med potjo ali pri lahkem delu. Boš videl, Marija ti bo vrnila pozdrav z dragocenimi milostmi.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Tisoč zahval »mamici zamorčkov«, služabnici božji M. Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje, za srečen izid v težki zadevi in za dobljeno ljubo zdravje. Še nadalje se ji priporočam v raznih zadevah, še posebno za dosego poklica. L. Dragatuš.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in se ji priporočam za popolno ozdravljenje. I. P., Ljubljana

Izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam misijonski dar v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Priporočam se ji še nadalje, da izprosi naši mami zdravja na obeh. Neimenovana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje v gmotnih zadevah. M. J.

V zahvalo za uslišane prošnje pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Jožef« in vsoto za katekizem zamorčku. Še se ji priporočam za srečen uspeh v šoli mojemu sinu. A. Z., Breg.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje in za pomoč iz stiske. V zahvalo pošiljam misijonski dar. Izročam ji še neko drugo zadevo in jo prosim pomoči.

F. P., Vrhnika.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za čudovito pomoč v hudi stiski. V zahvalo pošiljam misijonski dar za njene ljube črnce in se ji še nadalje priporočam, da mi izprosi ljubo zdravje in pomaga mojima sinovima, da bi srečno dovršila izpit.

J. G., Leurshan, Avstralija.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:
M. V., G. pri Trstu, v neki zadevi. — M. H., Polzela, za uslišanje neke prošnje. — M. V., Gornja Radgona, se priporoča za pomoč v neki važni zadevi. — A. O., Skopje, se priporoča za spreobrnitev in vrnitev neke osebe. — Apolonija Bole in Marija Ošaben se priporočata v raznih zadevah. — M. Z., Gradišče-Selnica, se priporoča za zdravje v družini, za srečo in božji blagoslov, da bi bili otroci dobri in pridni, za pomoč pri gospodarskih in gmotnih zadevah, za zdravje pri živini. — Rodbina Rednak priporoča sina, da bi srečno uspela operacija v glavi in vrnitev vida. — Družina J. W., Ljubljana, se priporoča v raznih zadevah. — J. V. se priporoča za pomoč v težkih družinskih zadevah. — Š. F. se priporoča za pomoč v težki bolezni. — J. W., se priporoča za spreobrnjenje sina in mir v družini. — J. J., Radeče, se priporoča v molitev. — A. G. se priporoča za srečen izid v neki zelo važni zadevi in za spreobrnjenje hčere. — M. V. se priporoča za pomoč v težki in dolgi bolezni in pošilja dar za najpotrebnejše misijone. — Marija Igovec priporoča neko na živcih hudo bolano gospo, ki je že nad 3 mesece v postelji.

Pripomba uredništva: **Devetdnevnice** za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Spomin na drage umrle

† Ivan Hočevar, Trbovlje. — Jožef Mastnak, Laško. — Ana Kržišnik, Puštal. — Julijana Muršec, Zg. Volčina. — Frančiška Kristan, Biletina. — Ivana Krušnik, Studenec. — Mihael Skobrne, Sv. Lenart. — Julijana Smonkar. — Marija Benedičič, Škofja Loka. — Kornelija Aleksandrovič, Ljubljana. — Marija Fantur, Jesenice. — Jože Čepin, Bistrica. — Jerica Inglič in Marija Čok, Catimara pri Trstu. — Elizabeta Šijanec, Sv. Križ pri Ljubljani. — Katarina Pušenjak, Veržej. — Josip Vehovec, Zabukovec. — Marija Kotnik in Marijana Kotnik, Vrh. — Anton Leopold Gričar, Jesenice.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Darovi. T. F., M. Z. 100 din za botrinski dar zamorčku na ime »Frančišek« v čast sv. Mali Tereziji za zdravje in neko drugo važno zadevo. — Matija Lovenjak 100 din za botrinski dar zamorčka na ime »Matija« in 15 din za Mašno zvezo za Afriko. — Štefka H. botrinski dar zamorčku na ime »Marjan«. — Prisrčni Bog povrni!

Zahvale. M. Živič, Rajhenburg, se zahvali Mariji Pomagaj, sv. Blažu in služ. božji Mariji Tereziji za srečno prestano četrto operacijo na vratu. Priporoča se za zboljšanje zdravja; L. M. V., Varnica, se zahvali škofu Slomšku in služ. božji Mariji Tereziji za večkrat uslišano prošnjo; F. P., Amerika, se zahvali Mariji Pomagaj, sv. Petru Klaverju in služ. božji Mariji Tereziji, ker je našla izgubljene ključe; Z. M., Sela, se zahvali sv. Jožefu, sv. Antonu in služ. božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje v bolezni, ko je zdravniška pomoč odpovedala. V zahvalo pošilja botrinski dar trem zamorčkom, ki se naj krstijo na imena »Marija Terezija«, »Jožef«, »Anton«. Priporoča se za popolno ozdravljenje; K. C. se zahvali sv. Antonu in služ. božji Mariji Tereziji, da je hčerka po težki operaciji ozdravela in se srečno vrnila v službo; Marija Igovec se zahvali škofom Slomšku, Baragi in Jegliču in služ. božji Mariji Tereziji, da je duhovnik, ki je bil hudo bolan, zopet ozdravel in zopet opravlja svojo uradno službo.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 11. junija: sv. Barnaba, apostol;

dne 29. junija: sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

